

упорството на оскърбеното хаджиево самолюбие. На хаджията се струваше неизлѣчима раната, която му се нанесе отъ оня ученикъ предъ всичкитѣ ученици и, очевидно, съ одобрението на самия учителъ. „Когато предъ очитѣ ми даскалътъ дава така да се пише и да ме маскарятъ, та какво ще гълчатъ задъ гърба ми? Не!“ — казалъ решително хаджи Енчо на миротворцитѣ.

* * *

Мина се нѣколко време. Единъ понедѣлникъ сутринь, учителътъ влѣзе въ класъ разположенъ и веселъ. Едно вътрешно задоволство и щастие свѣтѣше по лицето му, тъничка усмивка пакъ играеше по устнитѣ му.

Дълбока тишина царуваше въ училището. Внезапно вратата се отвори.

Влѣзе хаджи Енчо.

Високъ, тържественъ, царственъ. Поне намъ тъй се стори; голѣмото му грававо лице свѣтѣше. Всички хвърлихме погледъ на учителя си: той съ разцвѣтѣла усмивка по устнитѣ подаде стола си на епитропа, като му климна приветливъ.

— Какво, учителю, какъ се поминувате съ младенцитѣ? — зададе той пакъ въпроса си и седна тежко на стола, като пѣхтѣше.

Всички разбирахме сега, че примирението е станало. Ние въздъгнахме отъ сладко облекчение. Едно непобедимо шумене, изражение на радостъ, минутно напълни отдѣлението. Чувствувахме се напълно щастливи сега. Хаджията слуша внимателно урока по паталогия. Когато стана да си излѣзе, той се заозърта изъ чиноветѣ — търсѣше нѣкого съ погледа си. Най-последно се спрѣ строго